

Мігель де Сервантес Сааведра

(1547-1616 рр.)

підготувала
учениця 8 класу
Гордовенко Юлія

Juan de lauriguí. Pint. año 1600.

Мігель де Сервантес Сааведра — іспанський письменник, одна із ключових фігур епохи Відродження, творець «вічного образу» Дон Кіхота, що став універсальним символом людства

29 вересня 1547 г. — народився в містечку Алькала-Де-Енарес біля Мадрида, у родині лікаря, що відбувався із зuboжілого дрібнопомісного дворянського роду. У пошуках засобів існування родина часто переїжджала з міста в місто. Відомо, що в Мадриді він учився в міській колегії (школі) у гуманіста Х. Л. де Ойоса, однак більшу частину знань придбав самостійно.

В 1569 р. Мігель перебрався в Італію. По клопотанню його вчителя, посол Папи Римського Пія V в Іспанії, кардинал Аквавива, прийняв молодого Сервантеса до себе на службу

В 1570 р. — завербувався в солдати.

7 жовтня 1571 р. — у складі об'єднаного іспано-венеціанського флоту взяв участь у знаменитій битві з турками при Лепанто. Через отримане у цьому бою поранення ліва рука письменника на все життя залишилася паралізованою. Незважаючи на це Сервантес ще чотири роки провів на військовій службі, беручи участь у морських і сухопутних боях. Його військові заслуги були відзначені в рекомендаційному листі головнокомандуючого іспанською армією в Італії, адресованому королю Іспанії Пилипові II.

В 1575 р. письменник відплив в Іспанію, але по шляху потрапив у полон до алжирських піратів. Рекомендаційний лист, що повинен був поліпшити його матеріальне становище, зіграв з ним злий жарт, підштовхнувши піратів запросити непомірно високий викуп за настільки коштовного бранця. У результаті Сервантес провів п'ять років у полоні, звідки неодноразово намагався бігти, але тільки в **1580 р.**, після того, як його викупили ченці-домініканці, зміг повернутися на батьківщину. Із цього ж часу відставний солдат зайнявся творчістю

Намагаючись пробитися на сцену, Сервантес пише драми, у тому числі найвідомішу зі своїх п'єс — героїчну драму «Нумансія». Але ці літературні досвіди не врятували його від напівзлидарського існування

В 1587 р. письменник одержав скромну посаду інтенданта, в обов'язку якого входило збирати провіант в Андалусії для Непереможної Армади — іспанської флотилії, що готувалася в цей час до війни з Англією. Пізніше він став збирачем податків. Не маючи схильностей і навичок до цієї діяльності, Сервантес двічі ненадовго попадав у в'язницю, де йому й спало на думку — написати роман про Дон Кихота.

1605 р. — був опублікований перший том «Дон Кихота», величезний успіх якого підштовхнув автора до рішення повністю присвятити себе літературній праці

1614 р. — з'явилася підробка другого тому «Дон Кихота», автором якої виступив Алосо Фернандес де Авельянеда.

В 1615 р. Сервантес надрукував другу частину свого «Дон Кихота».

1616 р. — був дописаний роман «Мандрівки Персилеса й Сихизмунди».

23 квітня 1616 р. — письменник помер в Мадриді.

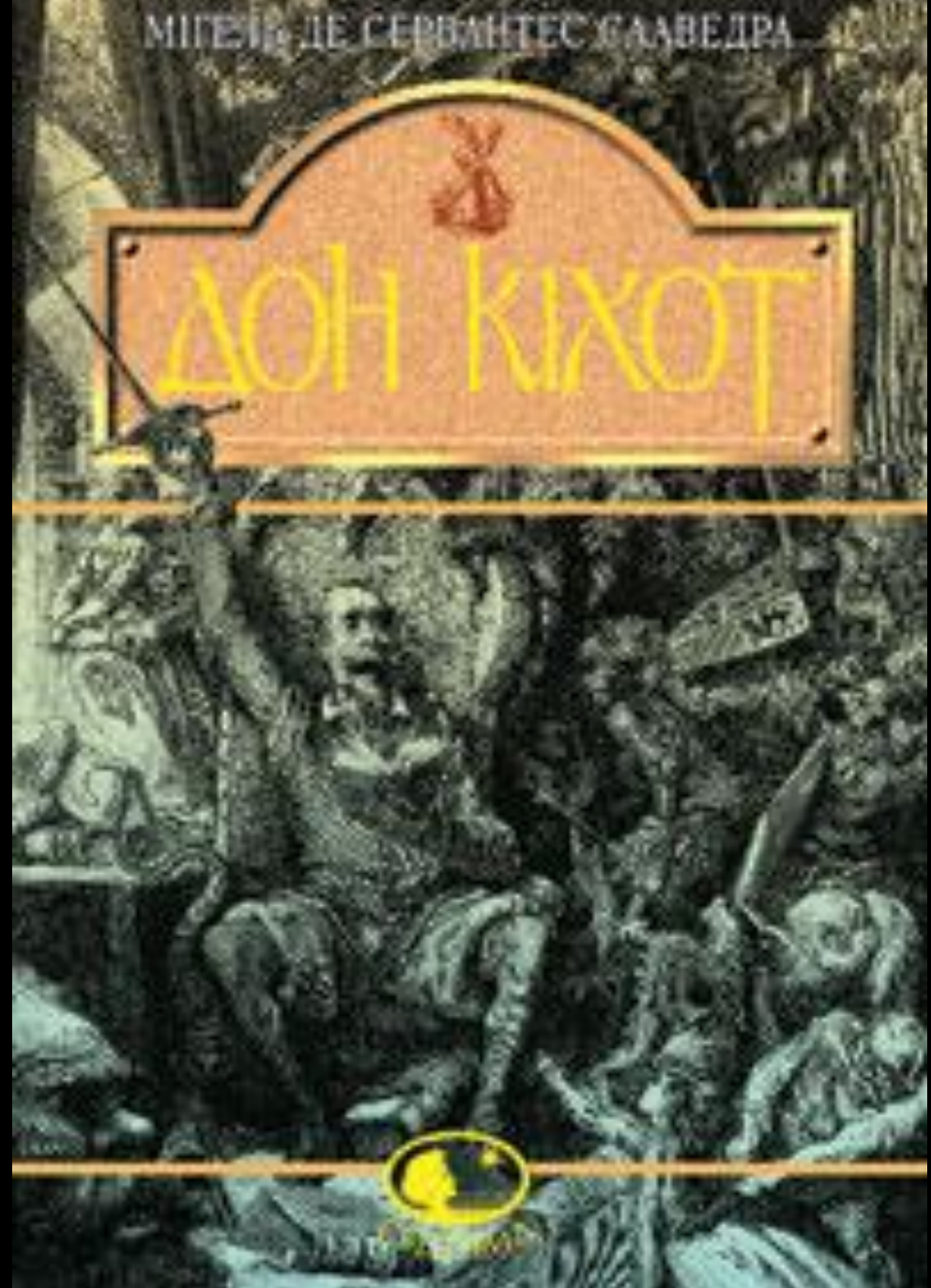

Пам'ятник Сервантесу у Мадриді

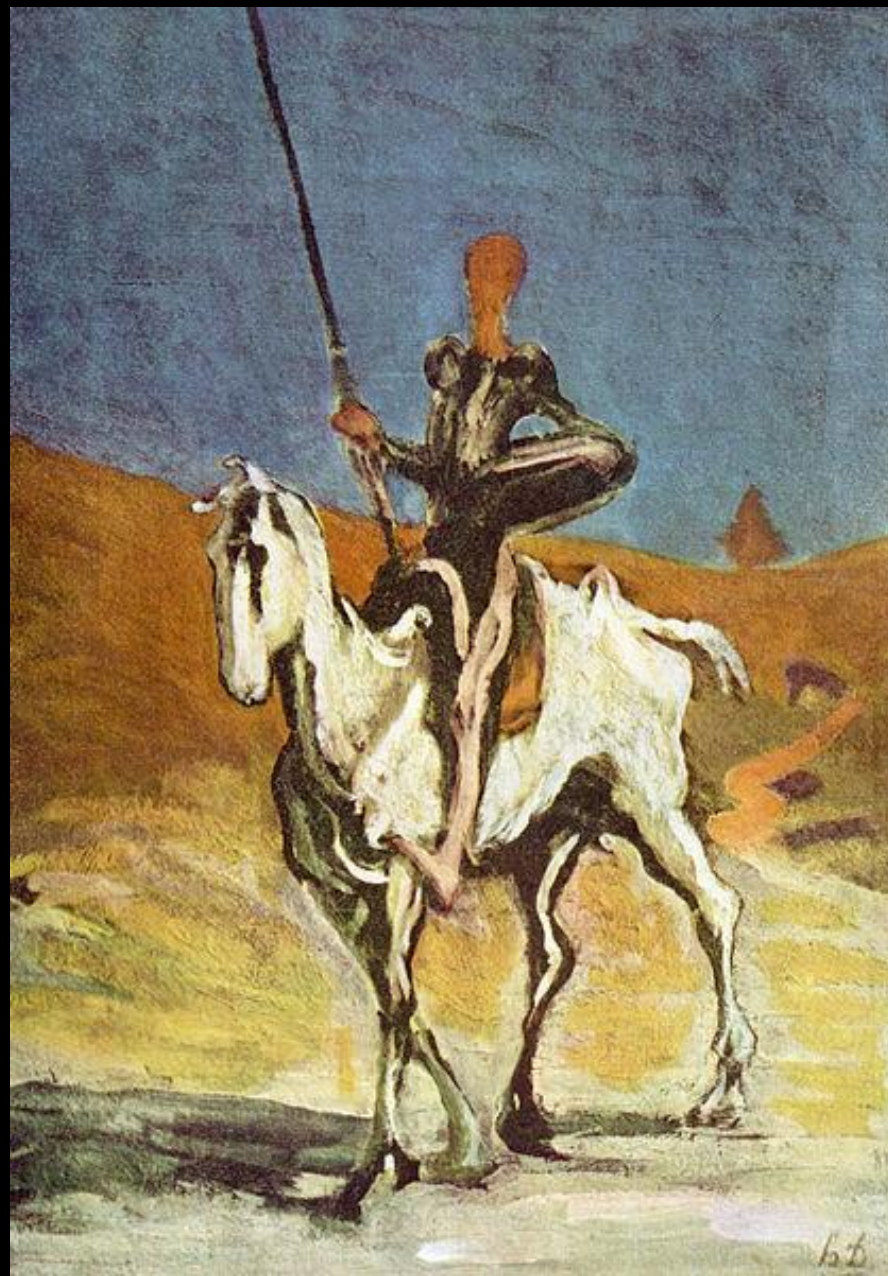
«Дон Кіхот» — найвпливовіший літературний твір Іспанської Золотої Доби і вважається найкращим романом взагалі.

Світ простих людей, від пастухів до власників таверн, що фігурують в «Доні Кіхоті» був новаторським для тих часів. Персонаж Дона Кіхота став дуже відомим у світі, а слово «донкіхотський» перейняли багато мов. Фраза «боротьба з вітряками» стала синонімом марності зусиль. І через свій величезний вплив роман допоміг формуванню сучасної іспанської мови

Романтичну тему Дон Кіхота, що живе в мріях, у відриві від живої дійсності, Дом'є писав багаторазово.

Безликий, типізований образ «лицаря сумного образу» багато хто розцінює як особисту сповідь Дом'є, як творче кредо самотнього, відреченого від світу художника, який з упертістю Дон Кіхота чіпляється за віру і мораль минулої епохи.

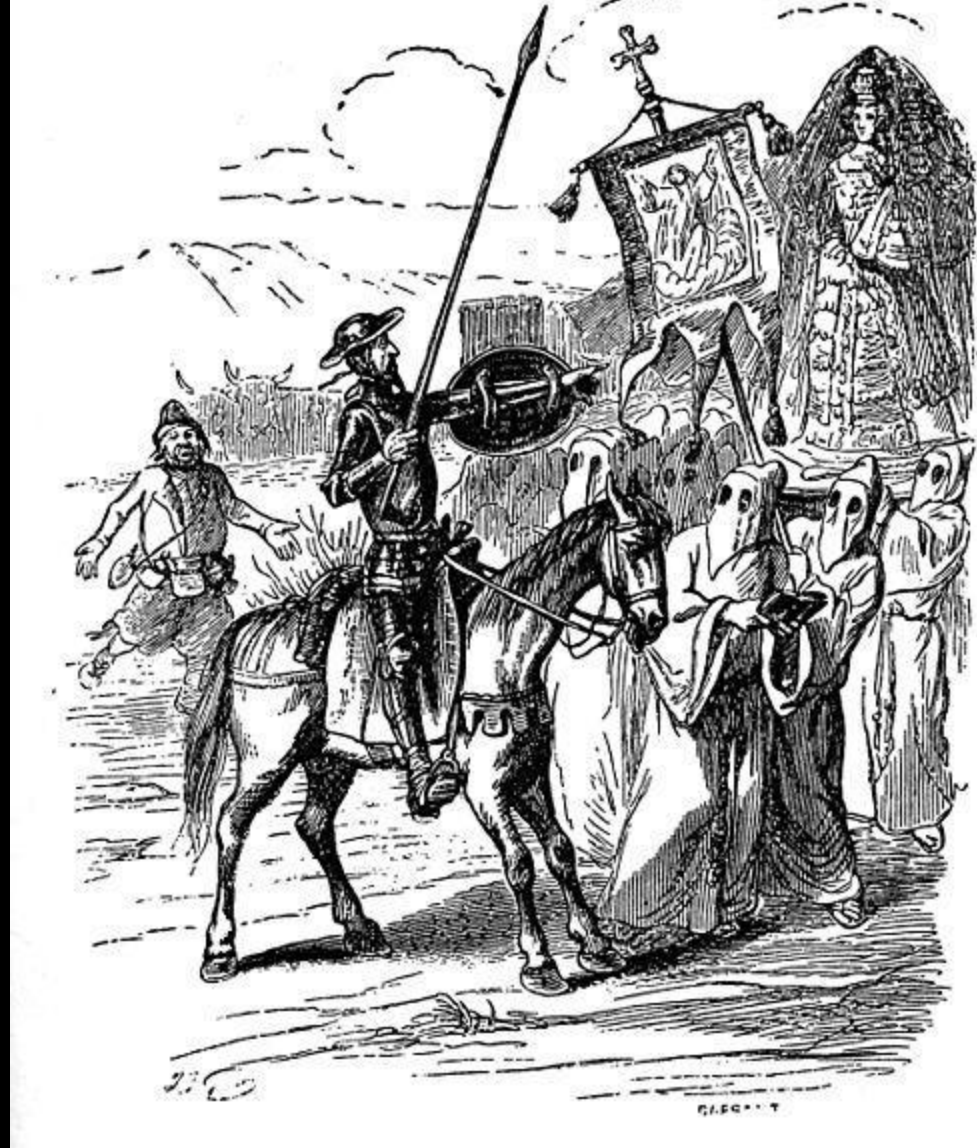

Худ. Оноре Дом'є. Дон Кіхот, не довершено.

Дон Кіхот служив джерелом натхнення не тільки в літературі, а й набагато пізніше в музиці і живописі, надихаючи Пабло Пікассо та Ріхарда Штрауса.

Малюнок Пікассо для журналу Луї Арагона *Les Lettres Françaises* (1955 р.): випуск тижневика був присвячений 350-річчю великого роману.

Худ. Гранвіль. Ілюстрація до роману «Дон Кіхот», 1848 р.

Близько трьох століть відокремлюють нас від великого іспанського генія, але цей довгий проміжок часу не зробив його чужим нашого життя, і його "золоті речі" не стали для нас "забутими словами". Близький і дорогий повинен бути кожному з нас цей "людина XVI століття" з його високими ідеалами, з його сильною душею, з його чистим серцем і бездоганною совістю, завдяки яким, прощаючись з життям, сповненої страждань і позбавлень, він не згадував про свої поневіряння і розчарування, але міг, навпаки, напередодні смерті вимовити зворушливі і милі слова: "Прощайте, жарті, прощай, веселий настрій духа!"

